

Studiul epistolei către Evrei – W.J. Ouweneel

Studiul nr. 11: Isus, Conducătorul pe drumul prin pustiu (Evrei 10.35-13.7)

Introducere

A. Persoana mai bună (Evrei 1.1-7.28)

B. Sistemul mai bun (Evrei 8.1-10.18)

C. Conduita de viață cea mai bună (Evrei 10.19-13.25)

1. Isus ne introduce în Locul Preasfânt (Evrei 10.19-34)
2. Isus, Conducătorul pe drumul prin pustiu (Evrei 10.35-12.11)
 - 2.1 Viața prin credință (Evrei 10.35-11.2)
 - 2.2 Principiile credinței (Evrei 11.3-7)
 - 2.3 Răbdarea credinței (Evrei 11.8-22)
 - 2.4 Energia credinței (Evrei 11.23-38)
 - 2.5 Alergarea credinței (Evrei 11.39-12.3)
 - 2.6 Încercarea credinței (Evrei 12.4-11)

Intercalare: Sângele care vorbește despre lucruri mai bune (Evrei 12.12-13.7)

1. Urmărirea sfințirii (Evrei 12.12-17)
2. Intrarea în lucrurile mai bune (Evrei 12.18-29)
3. O umblare curată (Evrei 13.1-7)

C 2.2 Principiile credinței (Evrei 11.3-7)

Evrei 11.3-7: 3. Prin credință pricepem că lumile ¹ au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată ^a. **4.** Prin credință, Abel I-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain ^b, prin care ² a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea ^b vorbește el încă, deși a murit. **5.** Prin credință, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase ^c; pentru că, mai înainte de mutare, a primit mărturia că I-a plăcut ³ lui Dumnezeu. **6.** Iar fără credință este imposibil să-I fii plăcut, pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută. **7.** Prin credință, Noe, după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă, fiind cuprins de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui ^d; prin aceasta a condamnat lumea și s-a făcut moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței ^e.

Remarci

¹. vezi remarca la Evrei 1.2.

². „prin care” se poate referi atât la „credință”, cât și la „jertfă”.

³. LXX traduce așa cuvântul „a umblat” în Geneza 5.24.

^a. Geneza 1.1; Psalmul 33.6,9; Romani 4.17; 2 Petru 3.5

^b. Geneza 4.3-10

^c. Geneza 5.24

^d. Geneza 6.3-7; 1 Petru 3.20

^e. Romani 3.22; 4.13; 9.30

Comentariu

„Galeria” eroilor credinței, care ne este prezentată acum, constă foarte clar de recunoscut din trei „hale”, la care hala a doua și a treia sunt în concordanță cu cele două părți ale versetului 1 (vederea înaintea și vederea în sus), în timp ce prima parte ca introducere arată clar principiile necesare:

- principiile credinței (versetele 3-7): 4 x „prin credință”;
- răbdarea credinței (versetele 8-22): 7 x „prin credință”;
- energia credinței (versetele 23-38): 7 x „prin credință”.

Cele patru principii importante ale vieții de credință, care sunt prezentate aici în prima parte, sunt următoarele:

Creația: toate căile lui Dumnezeu cu creația Sa au început cu o lume bună, încă nepătată; această realitate a creației o înțelegem prin credință;

Păcat și jertfă: păcatul a pătruns în lumea bună inițială prin căderea primului om; îndreptățirea omului poate avea loc numai nu prin jertfa propriilor fapte bune, ci prin mielul de jertfă suplinitor;

Viața și umblarea: pe baza jertfei moartea a fost principial nimicită și omul răscumpărat poate trăi și umbla înaintea feței lui Dumnezeu spre buna-plăcere a Lui.

Mărturia: viața credinciosului este nu numai orientată spre Dumnezeu, ci ea este totodată o mărturie dată lumii, pe care el o condamnă prin acțiunea și faptele sale, și în care el însuși și familia lui se păstrează privind înaintea spre o lume nouă a dreptății.

Din acestea vedem că Evrei 11 nu este o enumerare întâmplătoare a eroilor credinței. Este prezentă o structură foarte clară, care se continuă și în partea a doua și a treia. În afară de aceasta fiecare din modele avea referire directă la evrei, ceea ce este ilustrat în alte locuri din epistola către Evrei:

Creația: este Fiul, din a cărui glorie face parte și faptul că El este Creatorul lumii (Evrei 1.2); El a întemeiat pământul și cerul, și acestea vor pieri, dar El rămâne același (Evrei 1.10,11); El este

inițiatorul tuturor lucrurilor, și de aceea și al casei lui Dumnezeu (Evrei 3.4): cortul din pustiu era un model al cerurilor create (Evrei 9.23,24);

Păcat și jertfă: Fiul, care este Creatorul, a devenit și Răscumpărătorul, prin aceea că S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă (Evrei 7.27; 9.12,26,28; 10.12), pentru ca prin aceasta să sfințească un popor pentru slujirea lui Dumnezeu (Evrei 9.14; 10.10,14);

Viața și umblarea: pe baza acestei lucrări de răscumpărare credinciosul poate acum să trăiască în puterea credinței (Evrei 10.38) și poate privi înainte la răscumpărarea definitivă la revenirea lui Hristos, când el fără să vadă moartea va fi luat de pe pământ la Dumnezeu (Evrei 9.27,28; 10.36);

Mărturia: omul răscumpărat poate acum prezenta lumii grozăvia judecăților (ca odinioară potopul) care vor veni asupra pământului, dar și calea de a scăpa de aceste judecăți (Evrei 10.27,30,37,39; 12.25-27).

Mai există ceva care atribuie o importanță deosebită celor patru principii în cadrul acestei cărți. Toate principiile, care sunt incluse aici prin credință, se referă la o Împărăție (compară cu Evrei 2.5), la veacul viitor (Evrei 6.5), la odihna de Sabat (Evrei 4.9), la revenirea lui Hristos (Evrei 9.28; 10.37), Împărăția de nezdruncinat (Evrei 12.28):

Crearea lumilor se referă la crearea lor din nou (compară cu Evrei 12.27): Cel care a făcut lumile este și Moștenitorul acestor lumi, da, al tuturor lucrurilor (Evrei 1.2); Fiul lui Dumnezeu, Cel care a creat pământul, este Fiul Omului care va domni peste toate (Evrei 2.5-9);

Numai pe baza *jertfei* toți vrăjmașii vor fi supuși lui Hristos și vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui (Evrei 10.12,13). Mijlocitorul noului legământ, care Și-a dat sângele propriu, va încheia acest legământ cu Israel în Împărăția păcii (Evrei 8.6-13; 9.10,11,15,28; 12.24,28);

Enoh este o imagine a poporului cersesc în Împărăția păcii, adică a credincioșilor, care fără să moară vor fi luați în cer la revenirea lui Hristos și vor avea parte de Împărăția păcii, ei fiind în cer (compară cu Evrei 10.16);

Noe este o imagine a poporului pământesc în Împărăția păcii, adică al credincioșilor care trecând prin neazuri vor moșteni pământul și aici pe pământ vor intra în Împărăția păcii, pe care Hristos a va instaura la revenirea Sa.

Prin toate acestea credința străbate ca un fir roșu: în toate timpurile, începând cu Abel, această credință era legătura vie între credincios și Dumnezeu, pentru a învăța să cunoască adevărurile spirituale (neperceptibile pentru simțuri) și cu siguranța lăuntrică a acestor adevăruri să mergi pe calea credinței până se va împlini speranța și s-a ajuns în patria cerească. Este sigur că:

- lumile văzute nu au luat naștere din alte lucruri văzute – totuși ele au luat naștere; cum este posibil aceasta poate înțelege numai credința, care vede lucruri pe care ochii trupești nu le pot vedea;

- *Abel* „a văzut” prin credință – ceea ce *Cain* nu a văzut – ceea ce cerea Dumnezeu, adică singura bază pe care omul poate sta înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu a confirmat aceasta, prin aceea că a dat o mărturie bună despre jertfa lui;

- *Enoh* a umblat cu Dumnezeu, fără să-L vadă; aceasta dovedește că el trebuie să fi avut credință, căci numai prin credință se poate ști că există Dumnezeu și numai așa se poate căuta părtașia cu El.

Lui Dumnezeu I-a plăcut aceasta și I-a răsplătit prin aceea că I-a luat de pe pământ, fără ca el să vadă moartea;

- *Enoh* a văzut în sus, *Noe* a văzut înainte, și anume spre un pământ nou, curățit. Cu ochii credinței lui îndreptați spre aceasta a făcut pregătiri pentru sine și familia lui, încrezându-se în Cuvântul lui Dumnezeu și astfel a moștenit o lume nouă, pe care el prin credință a văzut-o anticipat.

Versetul 3: enumerarea eroilor credinței începe cu „prin credință”, care nu se referă la eroii credinței din Vechiul Testament, ci la noi: „prin credință pricepem [noi]”. Este vorba de înțelegerea noastră în nașterea lumii acesteia. Dacă vrem să înțelegem că o viață de credință în lumea aceasta este caracterizată prin „vederea” celor nevăzute, atunci ar trebui înainte de toate să înțelegem că lumea văzută a luat naștere din ce este nevăzut. Așa cum „ceea ce se vede (în lumea aceasta)” nu a luat naștere din ceea ce este vizibil, la fel și în viața de credință nu ia naștere nimic din ceea ce se vede în jurul nostru, ci numai din Dumnezeul nevăzut, care a făcut și lumile. Și la fel și lumea nouă – așa înțelege credința – nu se dezvoltă din lumea actuală vizibilă, ci ca să zicem așa va lua naștere prin Cel nevăzut din lumea nevăzută. Lumea actuală este numai o umbră a ei. Când Dumnezeu a făcut lumile actuale, El avea deja o lume nouă înaintea ochilor. Elementele lumii actuale sunt bucată cu bucată imagini ale elementelor lumii noi: Fiul dreptății, stelele bolții cerești, nisipul, care este pe malul mării.

Pricepem [noi]: „noi” are aici înțelesul larg cuprinzător, în care sunt incluși chiar și „cei din vechime” (versetul 2). Nici cei din vechime n-au fost de față la creație, ci înțeleg numai prin credință că lumile au fost create de Dumnezeu. „Pricepem” înseamnă „a înțelege rațional”. Minte pătrunde ceea ce ea a văzut. Cuvântul acesta nu este folosit în Noul Testament pentru vederea corporală; este vederea lăuntrică, spirituală a ceea ce nu este fizic, și aceasta este foarte caracteristic pentru credință. Este același cuvânt ca în Romani 1.20, unde de altfel „a vedea [a înțelege]” este un verb de sine stătător: „fiindcă, de la creația lumii, lucrurile Sale nevăzute se văd, fiind înțelese de minte prin lucrurile făcute, la fel și eterna Sa putere și divinitate.” Vedem aici însușirile divine ale Creatorului în creație; în versetul nostru „înțelegem” realitatea creației însăși.

Lumile: textual „veacurile”: lumile cu evenimentele istorice și însușirile proprii (vezi comentariul la versetele 1 și 2). De aceea elementul timp face parte din aceasta: întreaga legătură spațiu și timp a fost creată de Dumnezeu. Sunt diferite lumi nu numai sub aspectul spațial, precum lumea stelelor, a îngerilor și a oamenilor, ci și lumi succesive în timp: împărăția pământească în epoci diferite. Tot ceea ce sub Lege constă din spațiu și timp, inclusiv legile însăși, au fost create de Dumnezeu.

Prin Cuvântul lui Dumnezeu: acesta este subiectul, exprimarea, vorbirea lui Dumnezeu: „Pentru că El a spus și a fost; El a poruncit și aceea a luat ființă” (Psalmul 33.9). Prin același „Cuvânt al puterii Sale”, prin care Creatorul susține toate lucrurile (Evrei 1.3), El a creat și toate lucrurile.

Întocmite: de fapt „a aduce în ordine, a pune unde trebuie, a așeza totul la locul lui”. Credința vede că Dumnezeu a așezat toate lucrurile în spațiu și în timp exact acolo unde El voia să le aibă. Lucrurile vizibile nu s-au dezvoltat la întâmplare din alte lucruri vizibile, ci ele au rezultat din voia planificatoare și ordonatoare a lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 4.11). Voia lui Dumnezeu, Dumnezeu Însuși, nu este vizibil; însă credința vede această voie, așa cum ea se manifestă în lucrările vizibile ale creației. Știința omenească poate pricepe cum anumite lucruri rezultă din alte lucruri, însă în cele din urmă toate lucrurile rezultă din cele nevăzute, nu simplu „din nimic”, ci din voia lui Dumnezeu.

Versetul 4: primul erou al credinței în istorie este Abel, nu Adam. În starea de nevinovăție dinaintea căderii în păcat, nu era necesară credința. Dar nici Adam, cel căzut și de aceea dependent de credință, nu este numit aici. Desigur Adam avea credință, ceea ce vedem din numele pe care el l-a dat soției lui (nu numele „moarte”, ci „viață”); dar nu s-a transmis nimic despre el ceva care să arate spre o viață de credință. El a fost acoperit de Dumnezeu cu îmbrăcăminte din piei de animale; însă scurt după aceea vedem în Abel un credincios care se prezintă activ înaintea lui Dumnezeu pe baza unei jertfe suplinoare.

O jertfă mai bună: valoarea mai mare a jertfei lui Abel față de jertfa lui Cain constă în aceea că, Cain a adus roadele propriilor sale „fapte bune” (așa cum făceau evreii iudaici!), și pe lângă aceasta roade dintr-un pământ blestemat, în timp ce Abel a sacrificat un animal de jertfă după modelul lui Dumnezeu Însuși, care a adus odată o jertfă pentru Adam și l-a acoperit pe acesta cu pielea animalului. Abel nu a adus o jertfă pentru păcat pentru un anumit păcat, ci a înțeles în general că începând de la căderea în păcat un om poate sta înaintea lui Dumnezeu și se putea apropia de El numai pe baza unei jertfe suplinoare – așa cum și evreii trebuiau să învețe. În primul rând este o diferență obiectivă între cele două jertfe; dar este și o diferență subiectivă. Jertfa lui Cain a rezultat din înțelegerea spirituală a credinței, jertfa lui Abel, nu. Cain este omul evlavios, al slujbelor religioase din toate timpurile, al cărui serviciu divin în realitate este al cărnii, al fariseului din Luca 18. Omul acesta urăște întotdeauna pe evlaviosul adevărat, care vrea să trăiască numai prin har, așa cum fariseii Îl urau pe Hristos (harul însuși) (Evrei 10.32-34), și așa cum în viitor Babilonul cel mare va urî pe cei credincioși (Apocalipsa 17).

Drept: jertfa lui Abel este nu numai primită de Dumnezeu – Dumnezeu a dat această mărturie – ci pe baza acestei jertfe și a credinței lui el este declarat drept. Adevăratul drept este nu pe baza faptelor sale carnale (oricât de religioase ar fi acestea), ci el este îndreptățit prin harul lui Dumnezeu, pe baza credinței, în puterea sângelui lui Hristos (Romani 3.24; 5.1,9). Evreii trebuiau să învețe că cel drept trăiește prin credință (Evrei 10.38); în Abel ei au găsit primul model al acestui fapt. Dumnezeu a dat mărturie lui Abel, că el era drept, și a dat în Scriptură o mărturie bună despre el și jertfa lui. (Cum Dumnezeu a dat mărturie lui Abel, sau cum Dumnezeu a primit jertfa lui (Geneza 4.4), nu ne spune Scriptura; probabil prin focul care s-a coborât din cer ca să mistuie jertfa?)

Drept (dikaios)

Evrei 10.38 cel drept va trăi pe baza credinței lui

Evrei 11.4 a primit mărturia că el era drept

Evrei 12.23 dreptii făcuți desăvârșiți

Dreptate (dikaiosune)

Evrei 1.9 Tu ai iubit dreptatea

Evrei 5.13 fără experiență în Cuvântul dreptății

Evrei 7.2 Împărat al dreptății

Evrei 11.7 moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței

Evrei 11.33 profeți care ... au împlinit dreptatea

Evrei 12.11 rodul dător de pace al dreptății

Dikaiooma

Evrei 9.1 legământul dintâi avea rânduieli

Evrei 9.10 rânduieli ale cărnii

Vorbește ... deși a murit: aici este numită nu numai moartea animalului de jertfă, ci și moartea lui Abel. El a trebuit să plătească viața sa de credință cu moartea prin mâna ucigașului, prin care istoria lui după moartea sa devine o mărturie mult mai grăitoare. În privința aceasta Abel este o imagine a lui Hristos, a cărui moarte prin mâna ucigașilor a avut loc împreună cu moartea Sa ca „jertfa de tăiere mai bună”; însă desigur depășește pe cea a lui Abel: sângele Lui „vorbește” mai bine decât Abel (Evrei 12.24).

Versetul 5: Enoh îl urmează din punct de vedere moral pe Abel. Credinciosul, care prin credință s-a pus pe fundamentul jertfei, învață (Enoh înseamnă „instruit”) să umble prin credință și în final (la revenirea lui Hristos) va fi luat în sus pe baza credinței. În jertfă a fost executată sentința morții, așa că cel credincios a fost principial eliberat de sub puterea morții (Evrei 2.14) și el nu trebuie să vadă moartea. „Noi cei vii”, care rămânem până la venirea Domnului (1 Tesaloniceni 4.15), în sensul adevărat al cuvântului nu vom vedea moartea, ci vom fi conduși în întâmpinarea

Domnului în văzduh. Atunci noi, ca și Enoh, nu vom mai fi „găsiți” pe pământ, ci am fost luați prin Dumnezeu.

Răpit prin credință: Aceasta nu înseamnă că credința lui Enoh s-a așteptat să fie răpit, ci că el a umblat cu Dumnezeu prin credință, a fost plăcut lui Dumnezeu în aceasta, așa că El l-a luat. Cum a fost luat Enoh prin credință? Cauza luării lui a fost buna lui plăcere, și buna lui plăcere era credința (Chrysostomus). Înainte ca Dumnezeu să-l ia, El i-a dat deja mărturia că el Îi era plăcut. Nu se spune cum Dumnezeu a făcut aceasta, însă în orice caz contemporanii lui Enoh au știut că el a umblat cu Dumnezeu și că buna plăcere a lui Dumnezeu s-a odihnit peste el. În orice caz ei au remarcat aceasta și prin aceea că Enoh a profetizat despre revenirea lui Hristos și despre judecata celor păcătoși (împlinită mai întâi în potop) (Iuda 14,15). Și aceasta avea importanță pentru evrei: credința lui Enoh privea spre o lume nouă, curățită, pe care Domnul Însuși o va realiza la venirea Sa. Între timp credința lui Enoh s-a încrezut în Dumnezeu și a trăit în părtășia credinței cu El.

Bună plăcere: aceasta este traducerea LXX a verbului „a umbla” din Geneza 5.24. Desigur aceste două cuvinte nu înseamnă același lucru, cu toate că ele rezultă direct unul din altul. Deoarece Enoh umbla cu Dumnezeu, el avea buna plăcere a Lui.

Versetul 6: într-adevăr noi nu citim în nici un loc din Geneza 5 că Enoh avea „credință”. Însă el trebuie s-o fi avut, căci altfel el nu ar fi putut umbla cu Dumnezeul nevăzut și să-I fie plăcut. Cine dorește să se apropie de Dumnezeu are a face cu un Dumnezeu nevăzut și de aceea trebuie să înceapă să creadă că El există și să creadă că se merită să-L „cauți”. Înainte ca Enoh să înceapă să umble cu Dumnezeu, el L-a „căutat” pe Dumnezeu. În Paradis Dumnezeu a „căutat” pe Adam și pe Eva și aceasta este vestit mereu în Evanghelie. Însă în Enoh vedem un credincios, care nu era mulțumit să aibă iertarea și să fie mântuit, ci vrea să cunoască pe Dumnezeu, pentru ca să aibă părtășie cu El. O astfel de căutare după Dumnezeu este răsplătită imediat: Enoh a umblat 300 de ani cu Dumnezeu și a fost luat, fără să vadă moartea. Cine cunoaște pe Dumnezeu în felul acesta și se încrede în cuvântul Domnului, poate spune cu bucurie împreună cu Pavel: „Nu toți vom adormi ...” (1 Corinteni 15.51). Însă aceasta nu este singura răsplătire: chiar și în timpul vieții de credință credinciosul, care trăiește în încredere în Dumnezeu, este răsplătit imediat. Astfel și evreii trebuiau să facă ce este cel mai bine ca să cunoască această părtășie de credință cu Domnul (compară cu Evrei 10.23,35-39). Atunci ei vor primi și o mare răsplătire (Evrei 10.35; 11.26).

A se apropia: cu toate că luat în sens strict la Enoh nu este vorba de „a se apropia”, totuși scriitorul folosește acest cuvânt ca să poată face o aplicare directă la cititorii lui (vezi Evrei 4.16; 7.25; 10.1,22): pentru a te putea apropia de Dumnezeu în Locul Preasfânt este necesară „siguranța deplină a credinței” (Evrei 10.22). Noi cunoaștem părtășia cu Dumnezeu în Locul Preasfânt, unde ne putem apropia de El (Evrei 10.19-22); cu toate că Enoh nu a cunoscut un astfel de Loc Preasfânt, el este totuși un model al credinței cu privire la felul cum el a căutat și a găsit părtășia cu Dumnezeu. Compară cu versetul 1: Enoh spera în răsplătire și era convins de existența lui Dumnezeu, pe care nu-L vedea.

Versetul 7: după „umblarea în ascuns” cu Dumnezeu, pe care am găsit-o la Enoh, vedem la Noe mărturia publică a credinței față de lume: el a condamnat lumea public. Petru clarifică aceasta, prin aceea că îl numește pe Noe un „predicator al dreptății” (2 Petru 2.5) și face cunoscut că Hristos în Duhul a predicat prin Noe celor păcătoși, ale căror duhuri sunt acum în „închisoare” (în Hades) (1 Petru 3,19,20). Însă Noe nu numai a predicat, mărturia lui a constat înainte de toate în ceea ce el a făcut. Construirea corăbiei era o mărturie evidentă că el nu mai aștepta nimic de la lumea aceasta (aceasta va pieri prin apele judecății) și și-a îndreptat speranța spre o lume nouă, cu toate că el nu o putea vedea. Credința lui s-a încrezut în ceea ce Dumnezeu i-a făcut cunoscut și a „văzut” anticipat judecata și pământul curățit, al cărui moștenitor el va deveni. Și evreii trebuiau să umble așa fel ca credința lor să fie o condamnare clară a lumii actuale, și totodată prin credință să privească înainte la revenirea lui Hristos, care va curăța pământul și va introduce dreptatea. Cei drepti vor poseda țara (Psalmul 37.29).

Prin credință ... cuprins de teamă: credința lui Noe l-a condus, după ce a auzit cuvântul lui Dumnezeu, mai întâi la „teamă” („reverență”): grija evlavioasă față de ceea ce Dumnezeu a poruncit cu privire la lucrurile care încă nu sunt de văzut, și anume judecata care se apropia (Geneza 6.13-22). Noe nu a avut nici o „frică” din cauza aceasta, ci el a acționat cu „evlavie”, prin aceea că a pregătit corabia. Nu era frica lui Noe de judecată cea care l-a îndemnat, ci respectul lui față de Dumnezeu. Contemporanii lui și-au bătut joc de el, căci ei nu aveau credință, așa că ei nu au „văzut” nimic din judecata care se apropia. Însă credința lui Noe însemna o „convingere despre lucrurile care nu se văd”, precum și o „înfăptuire a ceea ce se speră” (versetul 1), căci el credea că va deveni moștenitorul unei lumi noi.

Pentru salvarea casei lui: aici vedem pentru prima dată în istoria mântuirii un model despre adevărul important că Dumnezeu vede în mântuire pe om cu întreaga casă a lui (compară cu Exodul 10.7-9; 12.3; Iosua 2.18). Un cap de familie, care condamnă lumea prin umblarea lui, aduce întreaga lui familie, despărțită moral de lume, sub autoritatea Domnului glorificat. În mijlocul unei lumi de nedreptate el practică dreptatea în familie și cu familia. Aceasta este mântuirea exterioară. Totodată el poate îndrepta atenția spre Hristos ca „adevărata corabie” pentru familia lui având credința că Dumnezeu nu dăruiește credinciosului nici un copil cu țelul că ei vor merge în pierzarea veșnică. Adevărul acesta al mântuirii este exprimat în botez, despre care pe de o parte potopul este o imagine (1 Petru 3.20) și pe de altă parte este de mai multe ori legat cu întreaga casă (Faptele apostolilor 16.15,31,33,34; 1 Corinteni 1.16).

A condamnat lumea: au fost multe discuții, dacă aici este vorba de lucrurile create (pământul) sau de lumea oamenilor. Weiss consideră prima alternativă și se referă la faptul că în epistola către Evrei cosmos nu înseamnă lumea oamenilor (ceea ce de altfel conform versetului 38 este îndoielnic); alții nu au nici o problemă să vadă o excepție în versetul nostru. Mie mi se pare că discuția nu are nici un sens, căci după părerea mea este vorba de ambele, și pentru că Geneza 6.13 spune: „Îi voi nimici (pe oameni) cu pământul”. Potopul a pustit nu numai lumea oamenilor, ci și întreg pământul. Desigur aceasta are importanță în versetul nostru, atunci când este vorba de aplicarea la evrei: va veni nu numai judecată peste lumea oamenilor, ci și curățirea

pământului, și în cele din urmă chiar și un pământ nou (compară cu Evrei 12.26-28). Credinciosul rostește nu numai judecata lui Dumnezeu asupra lumii oamenilor, ci mărturisește că răscumpărarea se va întinde în curând asupra întregului pământ murdărit (compară cu Coloseni 1.20).

Moștenitor al dreptății: mulți comentatori minimalizează aici cuvântul „moștenitor” la „posesor”, însă eu mă întreb dacă aceasta este corect. Și aici aplicarea la evrei ne amintește de „făgăduința vieții veșnice” (Evrei 9.15). Cu mult înainte ca Dumnezeu să poruncească lui Noe să construiască corabia, acesta era deja unul drept (Geneza 6.9). Nicidecum el nu a devenit unul drept prin faptul că ascultător a construit corabia. Nu, dreptatea trebuie aici legată cu pământul „nou” (curățit), spre care s-a îndreptat credința lui Noe: el va „moșteni” pământul ca un adevărat drept (Psalmul 37.29). După aceea credința lui Noe a căutat cu privirea acest pământ nou; aceasta era o dreptate în concordanță cu credința sa. La fel și evreii trebuiau să caute cu privirea „lumea locuită care va veni” (Evrei 2.5), unde Hristos va domni în dreptate, și în cele din urmă pământul nou restabilit, unde va locui dreptatea fără păcat.